

Form for Undersøgelse, de foreslog, var parlamentarisk umulig, saa er det intet Under, at Folketinget, ikke J. C. Christensen, afviste den.

J. C. Christensens Stilling var den, at han krævede, at Anklagerne skulde fremlægge Beviser for deres Anklager, førend han kunde skride ind. Derfor udtalte han den 16. Marts 1908: „Den Forhandling, der har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration, men der er derimod Grund for det ærede Medlem (Dr. Birck) til at føre Bevis for sine Paastande.“

Det er denne Udtalelse af J. C. Christensen, som hans Modstandere med Urette har villet udlægge til, at han sagde „god“ for Alberti, men her overfor kunne vi ikke undlade at anføre nogle Udtalelser, dels af den nuværende Finansminister, dels af Gehejmetatsraad Bramsen, dette Punkt vedrørende, thi ingen kan tiltro disse to Mænd, at de skulle nære Lyst til at dække J. C. Christensen.

Ved første Behandling af Finansloven i Landstinget (25. Marts 1908) udtalte Dr. Edv. Brandes bl. a.: „Konseilspræsidenten er en forsigtig Mand, hans Ord ere ogsaa faldne højest forsigtigt, og til syvende og sidst kan man maaske sige, at han ikke har sagt god for Justitsministeren.“*) I Augusthæftet af „Tilskueren“ s. A. skriver endvidere Dr. Brandes: „Hr. Christensen sagde da det muligt mindste. Man kan ikke paa staa, at han sagde god for Hr. Alberti.“*) Han nøjedes med at erklære, at der kun var fremsat Paastande, men ikke ført Bevis, og at derfor Forhandlingen ikke havde ydet ham nogensomhelst Grund til Misbilligelse overfor Justitsministeren eller hans Administration. Svagere Form kunde Konseilspræsidenten ikke give sin Tillids-erklæring, hvis han overhovedet vilde beholde Hr. Alberti i Ministeriet. I Virkeligheden forbeholdt han sig alt fornødent; hvis der siden skulde hænde noget, hvorved for ham en af hine Paastande blev forvandlet til haandgribeligt Bevis, kunde han i samme Nu lade Øksen falde.“

*) Udhævet af os.

Gehejmetatsraad Bramsen sagde i sin Tale i Landstinget:

„De mange — og mellem dem jeg selv —, der ikke kunne tænke os Muligheden af, at Beskyldninger af den Art, som jeg her har omtalt, kunne vise sig grundede, dersom de gjordes til Genstand for en saglig og upartisk Undersøgelse, kunne fuldt ud forstaa, at den højtærede Konseilspræsident ikke har kunnet tænke sig at yde Medvirkning til en saadan Undersøgelse. En Premierminister kan ikke foranledige eller tage Initiativ til, at der indledes en Undersøgelse mod en af Fagministrene, thi allerede et saadant Initiativ vilde i manges Øjne, og med Rette, være ensbetydende med, at den højtærede Konseilspræsident afsagde en Dom i den Sag, hvad man paa ingen Maade kunde tænke sig, at han vilde være medvirkende til. *Hans Vægning i den Henseende kan derfor paa ingen Maade opfattes, som om den højtærede Konseilspræsident paa nogen Maade nu skulde være solidarisk i denne Sag.*“*)

Der fremførtes imidlertid intet Bevis for de fremsatte Beskyldninger, og det er derfor naturligt, at J. C. Christensen fastholdt den Opfattelse, at Alberti havde været Genstand for grove Beskyldninger uden Grund, og naar han derfor bestemte sig for, at Alberti skulde fratæde som Minister, saa var det for, som han selv har sagt, at der kunde blive bedre politisk Arbejdsfred paa Rigsdagen, navnlig ogsaa for den store Sags Skyld, hvis Ordning da stod for.

Hvis J. C. Christensen havde haft mindste Anelse om, at Alberti var en Forbryder, da vilde han sikkert have været den første til at bryde Staven over ham baade for sin egen og navnlig for Landets Skyld. Men Sandheden er, at det anede ingen den Gang. Efter den 8. September gjorde J. C. Christensen straks Skridt til, at alle Albertis Forhold kunde blive nøjagtig oplyste gennem Forhør i Københavns Kriminalrets 7de Kammer (Assessor Schou).

Efter alt hvad der foreligger, er derfor ogsaa dette Klagepunkt aldeles ubeføjet og ubegrundet.

*) Udhævet af os.